

10. szám.
Május 6. 1876.

• Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr
 • Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal**: Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nempereille sor 10 kr.
Hirdetések felvételre: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi rodájukban **Budapesten**. FÜRDŐ-UTCZA 1-SŐ SZÁM.

XXVIII kötet.

RÓMA LEDŐL, S RABIGÁBA GÖRBED!

(1876. május 4, Berzsenyi emléke.)

ROMLÁSNAK indult? Földre is hull talán,
 Beteg gyümölcskép, már az erős magyar,
 Kit ostorozva gyogyítottál,
 Bár szived véreze kiuján, költő!

Most hogyha látnád: egykori büszke fajt,
 Ércz buzogányát Herkules öklinek,
 A régi erkölcsöt — ledőlve:
 Birna e szólani lantod ujfent!

Hol a magyar most? — sírna erős szavad,
 A rád borult hant hogyha kinyílna ma
 Rak palotákat most is fényvel,
 Ám a szegény haza nem lakik benn'!

Oh! más magyar kar menyköve villogott
 Korodban is még, nem csak az ős idők,
 Atilla harczin! s Mátyás pajzsán
 Bécsbe mikor lecsapott a holló!

Mátyás az ellennel nem így alkuvék!
 Mint egy Hadisten: térdre le hajlítá
 A várost, hol mi ma — könyörgünk,
 Hogy bele még pora is píruljon!

DON PEDRŐ.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE

mindenváró Ádámhoz.

TEKINTEDEZS BARATOM URAM.

FOGY ezted mindedig föl nem találtak állam-bölcsek! — Járjak zrsbségben s egyebütt, nipbolondogító agitatorok s nem tudjak velök micsinálni. Fogni el, tenni zsupra, küdeni haza nem lehet, mert »nagy ur az ük barátja.« Fogja tehát magát Tisza Kalman s meginvitálja öket — kit Jaszberénbe, kit Hódmezövasarhelyre, kit Debreczenybe. Jo modjuk lesz od. Semi bajuk. Tejbe mízbe uszkaljak. (No meg a Tiszaba — egyik-masik helyütt.) Még agitalhatnak izs. Senki a szájukat be nem fogja. Beszilhetnek a menyit belijök fir izs belink fir. Illetök aztán beszélnek is, csak az baj, hogy senki se megérti öket. Utoljára mig ök könyörögnek, hogy vigyék öket ebbül a nagy szabad-szabul haza.

Nem lehetne ezt megforditva izs alkalmazni? Nincs volna magyar ember izs elig, a kinek sajnos, hogy irtik szavát? Nem lene jó ezen is igy segiteni: Madarasz Józsefet például elvinni Ivacskovics helyibe szerb patriarchanak; Verhovayt Rodics helyibe dalmaciai helytartónak; Nimeth Albertet Stroszmayer helyett diakovari püspöknek? In azt hiszem lehetne.

Csag Simonyi Ernyedetlen, s Ragalyi Nandorr barátom uraimat nem lehetnye Turoczszemmartonyba elküldenyi, mert öket jobban megirtenének franya panszlavok, mint magyarok.

alázatos szolgája

T. Z.

IZRAEL XII NEMZETSÉGE.

I. Zsidók :

Ábraham, Izsák, Jakob, Nathan, Salamon.

II. Uj zsidók.

Abrahamson, Isakson, Jakobson, Nathanson, Salamonson.

III. Illat zsidók.

Mandelblüh, Rosenblüh, Feiglstock, Rosenstock, Blumenthal, Rosenthal.

IV. Fa-zsidók.

Baum, Mandelbaum, Kirschbaum, Teitlbaum, Rosenbaum.

V. Mezö-, hegy- és völgy-zsidók.

Rosenfeld, Lilienfeld, Herzfeld, Kornfeld, Blumenfeld, Grünfeld, Rosenberg, Feigelberg, Schönberg, Mannaberg, Rosenthal, Sonenthal, Grünthal, Engenthal.

VI. Vad-zsidók.

Wolf, Bär, Löw, Fuchs, Adler, Geier, Stier.

VII. Szelid zsidók.

Vogl, Fisch'l, Lamp'l, Schäfer, Tauber, Krebs, Händl.

VIII. Geografiai zsidók.

Frankforter, Presburger, Hamburger, Wiener, Komorner, Lemberger, Budaspitz, Prager, Holländer, Freistädter.

IX. Astronomiai zsidók.

Stern, Sternlicht, Abendstern, Morgenstern, Weltkugel, Nordstern.

X. Szines zsidók.

Schwarz, Blau, Roth, Weiss, Braun, Gelb.

XI. Ék- és értékzsidók.

Diamant, Saphir, Rubin, Gold, Silber, Goldstein, Silberstein, Rubinstein, Diamantstein, Silberspitz, Goldfinger.

XII. Kerti zsidók.

Baumgarten, Hofgarten, Rosengarten, Gärtner.

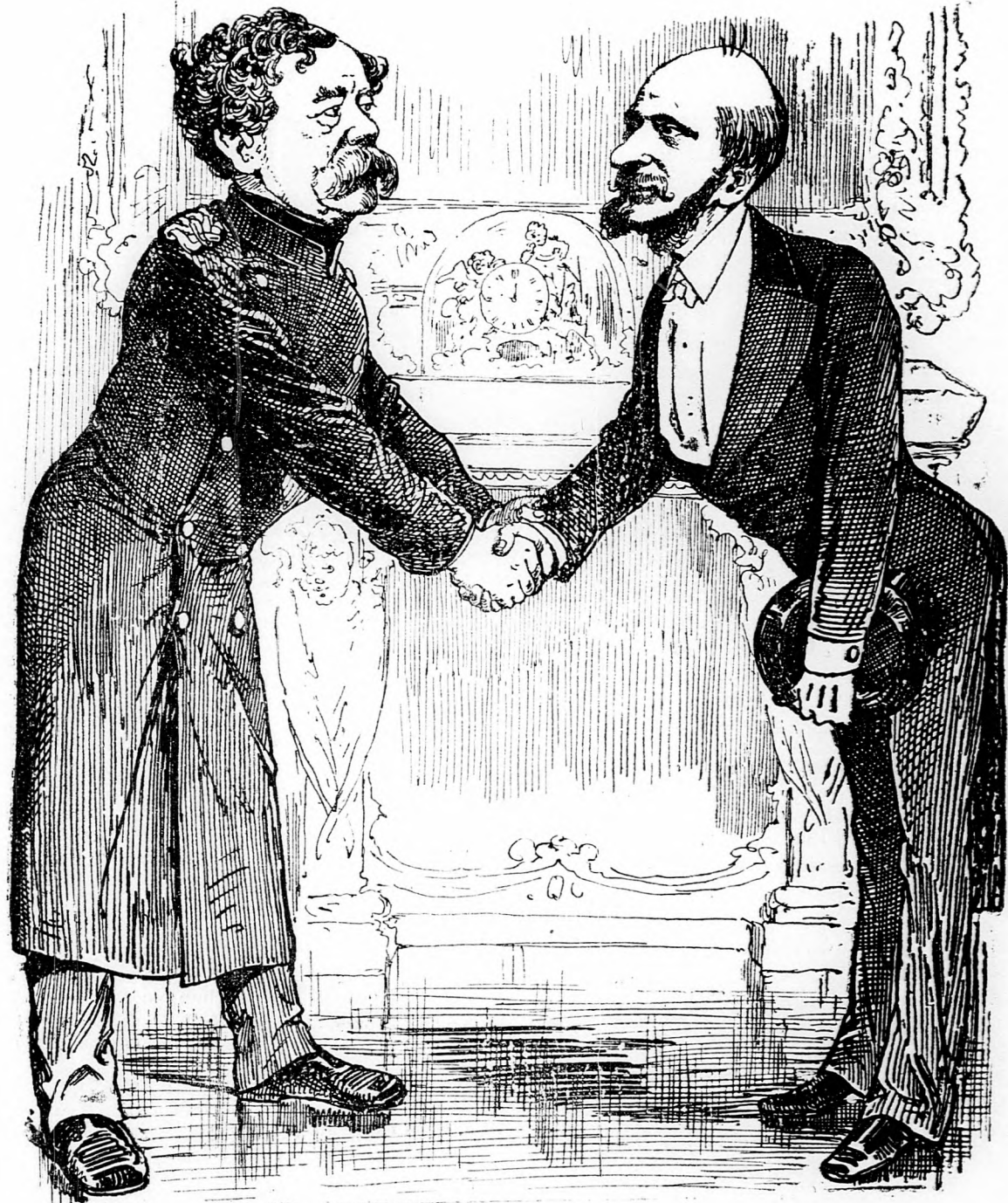
Aristokrata zsidók.

Kaiser, König, Fürst, Herzog, Prinz, Graf, Baron.

Minden, itt elő nem sorolt zsidók u. n. **Sau-judok.**

DIPLOMÁTIS

(A berlini találkán.)

A Bismark. Herr Jott, lieber Jula! Elvitte ugy e az európai egyensúly a szép feldiszét!

Andrási. Ah, nem az, hanem a borbély. Én csak a nagy példánykép szerény imitációja akartam lenni. De hát Excellentiád az én fürteimmal . . . Ez hizelgő.

A Bismark. Csak paróka! Sokat bántott a migraine.

Andrási. (magában) Tehát még sem hasonlítok rá!

LYRAI VEZÉRCZIKK.

— PESTI NAPLÓ KOLLEGÁNKBÓL. —

QH szív, bolond szív, ne vérezs szegény
A szörnyü presztizsen, melyet Tiszára
Depresztizs úr gyakorla Bécsbe' fent,
S melyet mi is megsínyelünk hazánkban!
Miként, miként, vámrestitúcióért
Lángló szívem, mi fönnen repesél,
Várván gyermeked vig reményben azt
Tiszátul, a mit még szép Lónyaink
Se birt megszerzeni — bármint szerette —
A bankot! — Ah, a temesvári erdők
Minden szálfája fölment pennaszárra,
Melyeket én cziczerókban koptaték el,
Hogy a Nationábanknak zsebéből
Kiküzdjem véle az érczalapot!
De a német nem adt' oda Tiszának.
S most mint legyőzött győztes állok im
Am Berge: eszmém győze, csak Tisza
Nem győzte! Elment Kolchis partira
Arany gyapjúért, s megnyiratva tért meg.
(Szent Huglira, az én hajam is hosszabb!
Kürtöli mégis hogy re bene Geszta.
De nem hiszek! Már csillaga lejárt!
Uj csillagot látok hátam mögött
Pesti naplóból csavart teleskópon
A lánczhyd mentén feltűnni Budárul!
Légy üdvöz ránk világló üstökös,
Ha feltűnsz, én a vacsorát pártolom!
Felém mosolygva fényes farkad int,
Belé kapaszkodandom ezután d is.
E fényes csillag szürüjjából fogja
Kirázni nekünk az önálló bankot,
A külön vámot,
A fogyasztási adó restitúczit,
(Mikre miniszter korában nem ért rá,
Akkor a lánczhyd megváltója lévén.)
S a Csepelszigeten szépen virágzó
Káposztás kertek ébren andalító
Virányin: első magyar általános
Háboru ellen viszont biztosító
Részvényekre épített arzenált!

»Hozzá« menesztem hát e sóhajim,
Miket bensöm rejtekéből lökök ki.
Ez által lészek én oly népszerű,

S »legolvasottabb« az én hirlapom.
S a »legműveltebb« az én publikumon. —
Siess prenumerálni uj fertályra!

B. Kaas Ivor,
cicero laureatus.

Melyik a legokosabb?

ABBÓL az alkalomból, hogy most a politikai pártok
stülliczítájják egymást a hazamentő tervekben, eszünk-
be jut egy keleti rege.

Volt négy arab testvér, kik közül három nagyon
bölc, nagyon okos volt, a negyedik nagyon bárgyu.
Egyszer a pusztán jártukban egy oroszlán elszórt csont-
jaira akadtak. Szólt az egyik bölc testvér: — »Én eze-
ket a csontokat megint úgy össze tudnám rakni, mint
mikor eleven egész volt.« Szólt a másik bölc: — »Én
erre a csontvázra valóságos húst és bőrt tudnék ruházni.«
Szólt a harmadik bölc: — »Én ebbe az állatba új életet
tudnék varázsolni.« Felelt a negyedik, a bolond: —
»Mind szép ez, s én nem tudnám egyiket se. De az is-
tenért csak addig várjatok vele, míg én a közeli erdőt
elérem, s felmászhatok egy fara.«

LEGUJABB

Napkeleti virágnely,

mely szerelmi levelezőül is ajánlatos.

(Összeállíták a 3 napkeleti ujságírók H i a b
A l i a »P. Naplóban,« Nyelvelenőr a »Cser-
nátanban,« Ver Kofaif az »Egyetértésben.«)

Cs. (a P. N.-nak) Te vakandok!

P. N. (a Cs.-nak.) Te revolver-sajtó!

Egy. (mindkettőnek.) Ti görények!

Cs. (a P. N.-nak.) Te fáradhatlan cselszövő!

P. N. (a Cs.-nak.) Te ostoba!

Egy. (mindkettőnek.) Ti uri hunczutok!

Cs. (a P. N.-nak.) Te kaas-ember!

P. N. (a Cs.-nak.) Te förtelmes!

Egy. (mindkettőnek.) Ti léhűtők!

Cs. (a P. N.-nak.) Te nembecsületes!

P. N. (a Cs.-nak.) Te büzös!

Egy. (mind kettőnek.) Ti méreg gyártók!

*

A művelt közönség. (mind a háromnak.) Ti mos-
datlanok!

IRODALOM.

= **b. Kaas Ivor költeményei**, melyek előbb a »Pesti Napló«-ban jelentek meg, közelebb külön kötetben is napvilágot látnak. Lónyai Menyhértnek a grófi Maecenasnak költségén fog kiadatni, s a lyrából befolyó tiszta haszon a soroksári dunatöltés felbontására fordittatik.

□ **Rákosi et Csepreghy** a »Szuszinka Jeremiás siralmi« és »Nyomoruság a korszóban« sikerén neki buzdorodva: a Deák-Ferencz és Rákóczy keserűforrásokat kibérlik, hogy lehetőleg kimerítsék egy új népszínházi darab anyagául. Hatása ennek is bizonyosan lesz.

HÖRKÖRÉSÜLEK.

Debreczenben egy temetés alkalmával a főiskolai énekkar gyászénekét zengé. Csak hallgatja ezt két zivis, gyszser az egyik így szól szomszédjához:

— Bizony csak szépen tudnak ezek a kántus-pe-
érecsps tagjai harmónikálni.

— Igaz a komám! de nagy sorja van ám
annak, a kit így temetnek.

*

Volt is esze, nem is.

Salamon a »vörös zsidó« név alatt ismeretes koc-
máros nem volt valami szép legény, hanem elvett egy
nagyon szép fiatal zsidó leányt.

— Ki ez a szép aszony, Salamon? kérdi tőle egy
betért vendég.

— A Rebeka, az én feleségem.

— Hogy szerethetett ez a szép nő magába, Sa-
lamon? Hiszen maga nagyon csunya ördög.

— Csúnya vagyok tensus, de volt eszem.

— Hogyan Salamon?

— Ugy volt kérem alásan, hogy az apjának ad-
dig hizelegtem, az anyjának addig korizáltam, a Rebé-
kez addig khapkodtam, míg belém nem bolondulta
magát.

— Hát aztán Rebék nem szeret é magán kívül
mást is?

— Már kérem alásan azt nem tudom, ahoz nin-
csen elég eszem!

*

A székely az új mértékek közül a két-centiliterest
pacsirtának hja, a fél litert kányanak, a litert
sasnak. A rajcsúrt pedig úgy hogy »a hol a katonák
helybe' sietnek.«

Zágrábi diosőség.

(A »Hirlapinye Kacsicsék« ered. sürgönye:) Prszjekába vonuló élelmi szereink az országuton meg-
támadták Muktar basát, és öldöklő harcz után szétver-
tők 2000 emberét. Az élelmi szerek száz herczegovinai
tulokból és három száz kosból állottak.

(A »Humbugszka« ered. sürgönye:) A felke-
lőknek csak 5000 embere Muktar basa 2000 nyi tábora
közepébe vette be magát, hogy a törökök ne egyesülhe-
senek. E stratégiát Stati airovics hajrotta végre fényes
sikerrel. A török hadsereg most kénytelen körülünk
helyezkedni el.

(A »Fillentics« ered. sürgönye:) A török had-
sereg száma 2 milió. Felkelők 35-en. Niksics várába vezető
Duga szorost oly szűkre húztuk össze, hogy csak mi
35-en bujhatunk át rajta, 2 milió török beledagadván
szorosba, expeditiójuk dugába dőlt. Legközelebb 35-en a
megyünk Konstantinápoly felé a 2 miliót magunk m ö-
gött hajtva. Illumináljatok.

(A »Sulykohajtár« ered. sürgönye:) Petrás
Csenovics a felkelő nemzeti hadsereg tábornagya új
repülő hadtestet szervezett, mely a légben támadta meg
aerodromonjain Muktar basát Niksics előtt. A repülő
hadtest szuronyai erdejével elhomályosította a napot, s
roppant hólyagokat húzott éles fegyvereivel a törökö-
kön. E derék szövetségeseink a golubáczi legyek. Zsivio!

Utolsó divat.

Két politikus. — kik ülnek
Különböző párti padban —
Igy kedélyeskedik együtt
Naponként két újságlapban:

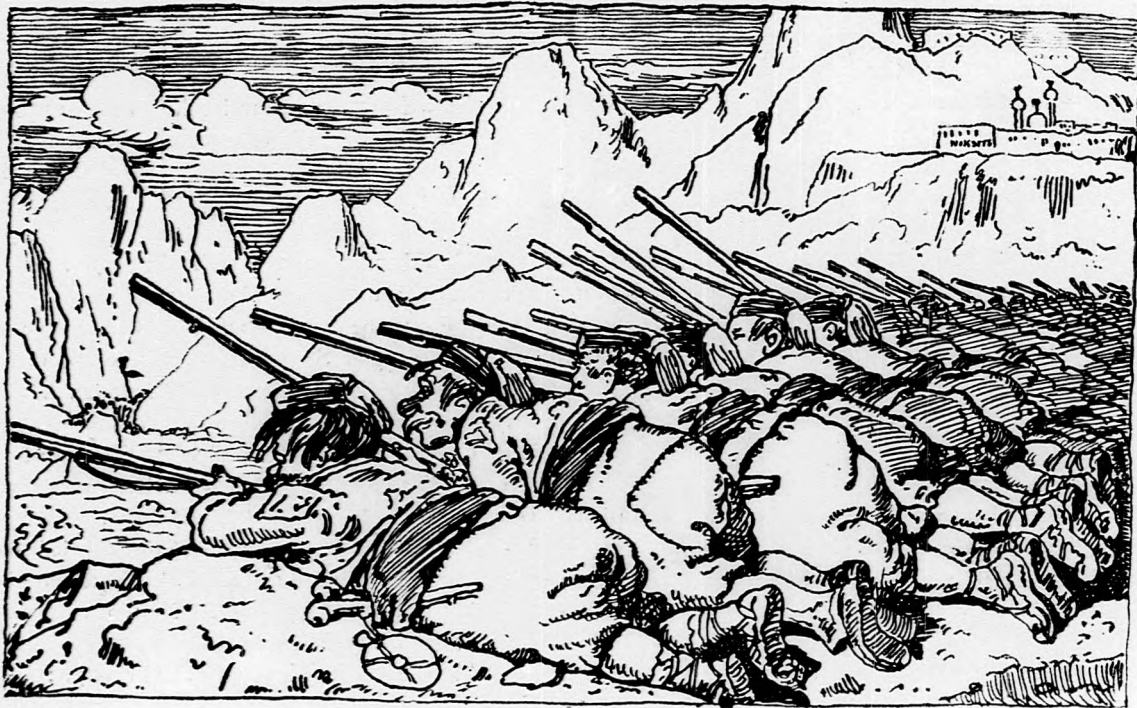
»Tisztelt barátom! Én önről
Nem mondom azt, hogy gazember,
Au contraire, csak azt állítom,
Hogy nem-becsületes ember!«

»Én pedig tagadom azt, hogy
Ön nem-becsületes ember,
Sőt, tisztelt barátom, én csak
Azt mondom, hogy ön gazember.«

S miként vesznek elégtételt?
„Kvíttek vagyunk!“ szólnak, s kvíttek.
Mert — a másikkal megvívni
Derogál az mindegyiknek.

D. P.

HADI CSEL.

Hős ötezer ráczi kinegy ellenségre vadászni.
Földre hasalva döbög: „Most gyere beste török!”

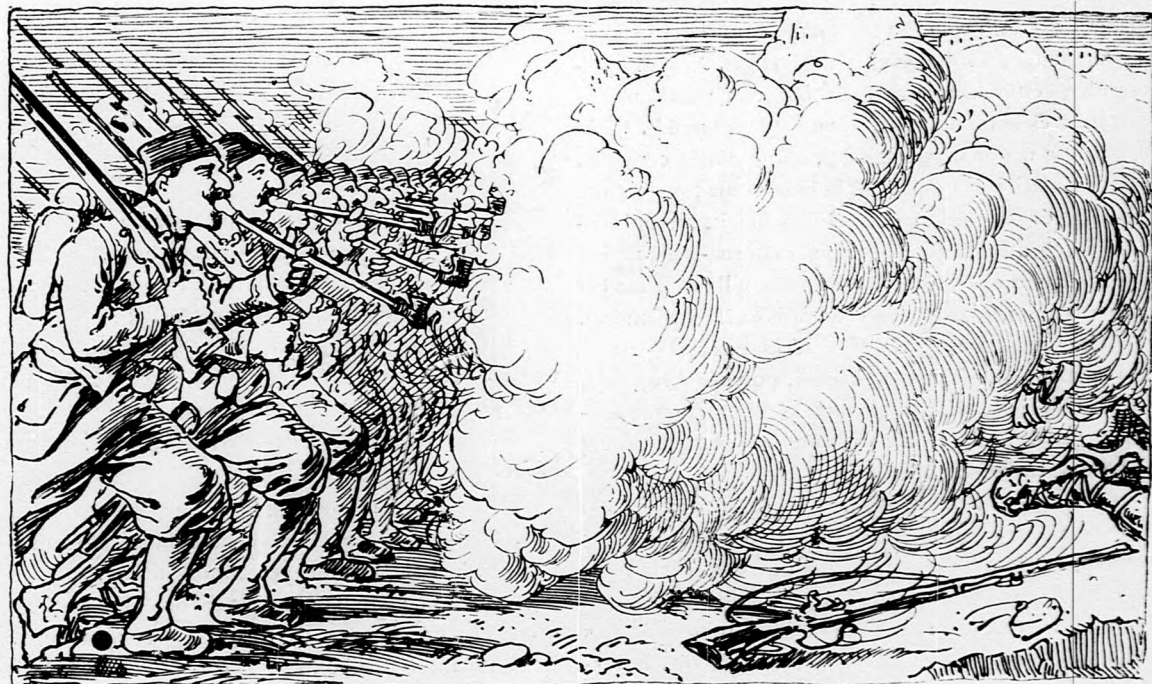

Hm, ide mi löpor bűz? Czéloz mireánk fene sörtüz!
Füst közepén csavarog tszszonyu lói farkok!

HADI CSEL.

*Talpra magyar, vesd el magad! Muktár jön hadi testtel!
Herczogovác, deli rácz ágyuk elől reterác!*

*Tiszta a harc-sík már, török ágyu-üteg kitűnik már:
Csak muzulmánfi fika, -- mársruta, -- szájba pipa.*

EGY RÓKA ÉJI KALANDJAI.

HOGY, hogy nem — a mint az alkony leszállott, s a hold feltűnt — róka koma nagyot ásított; azután bajuszát és füleit gavallérosan megigazitván kiindult éji vadászatára. A láthatáron az alkony pirja sötét lilába ment át. A virágok szirmaikat összevonták, a madárkák fészkeiken elpihentek, minden csendes lőn, csak a nádas felé vonuló vad réczék zaja hangzott fel olykor-olykor.

Róka koma a csalitból előkullogván kijutott a szántóföldekre; s az aranyló buzavetések erdejében előre furva magát — egyszerre szimatolni kezd, szemei zöld fényben égnek, s fényes fekete orrocskája hevesen mozog, teste előre nyulik, mert, a homályban két mozgó vala mit pillant meg. Két, valóságos nyulifület; egy gyanutlan süldőcske füleit. A nyulacska azonban a neszt meghallván, képzelhetlen gyorsasággal megiramodik, — róka koma utánna. Eszeveszetten nyargalásznak. Már kiértek a veteményes kertek közé, de ők azt észre sem veszik; keresztül kasul ugrálnak a káposzta fölön, s e hajrá addig tart, míg a falu alá egy csinos majorház falaihoz nem érkeznek.

A nyulacska már fogyni érzé erejét, a róka győzelemmel kecsegteti magát: midőn egy, az országuton haladó szekeret követő kutya a két küzdő felet megpillantván hangos csoholással támad rájuk. A nyul a falhosszában eltűnik, s róka szemtől-szembe látja magát egy természetes komondorral. A veszély iszonyú! Jobbról, balról a major magas köfalai, elől a dühös cerberus, mely támadási körét mind szűkebbre vonja; már szinte érzi a szegény ravasz az ellenfél éles fogait, midőn a fatövében egy meglehetősen nagyságú csatorna-lyukat vesz észre; felhasználja ez isteni menedéket, pillanat alatt bebúvik a lyukon, magára hagyván a böszült komondort.

Csakugyan bent volt. Egy téres gazdasági udvaron találta magát. Tyukok, kácsák, pulykák csoportjai vonultak be éjeli-szállára egy szekér-állás féle nagy falalkotmányba. S róka ur áldá a szerencsés végzetet, mely őt ide vezérlé, helyesebben pedig: üldözte.

Az est már beköszöntött, a cselédség nagy asztal körül vacsorált az öreg béres elnöklete alatt, a hetes pedig éppen eloldozá a vén, szgatlan lánczos ebet, mely kedvetlenül ásítózott, s csak kevés hajlamot látszott mántni a házörzésre. »Ezzel ugyan magam is elbánok,« gondolá a róka, mialatt a szemédtombok közt hasoncsúzva hatolt előre a tyúktól felé.

A tyúktól közepén egy nagy, régi hintó állott;

olyan féle, a minőket nagyapáink házánál láthatunk. Mily jó volt azokban utazást játszani, meg t a n u l n i. Ősmertem egy kis collegát, ki egy egész nyarat húzott ki ilyen vén p u k k a n t ó b a n. Szülei azt hitték, hogy az iskolában van, mert rendszeren könyvvel és írotáblával tünt el a kis agyafurt; mikor aztán gondolta, hogy vége az iskolának, — ő is előjött orujából, mint a ki dolgát legjobban végezné.

Róka ur szép rajtalanul fölugrott a kocsiba; s várta, míg egészen besetétetik.

Az éj aztán lassanként beállott. A hold pazar fényt hintett a tájakra, s a majorság urai, — egy ifju házaspár, — éppen nyugalomra készültek. A fiatal pár tul volt már a mézes heteken; a férj kezdett közönyössé, s a nőcske durczássá lenni: a boldogság s meglegedés repülő félen volt. Szomorú, de igaz, hogy a boldogságos is meg lehet szokni, megunni; mink, a ki a nőtlen életre van kárhozható tud é nagyobb boldogságot képzelni, mint egy kicsike nő, egy parányi feleség? De hát úgy van az! az éhező nem tudja mi a jóllakás?

A férj nagyokat ásított; aztán befelé fordult, s elaludt; vagy legalább úgy tett, mint a ki alszik. A menyecske pedig éppen nem tudott aludni; de hát ez is gyakorta szokott így történni!.

— Károly, Károly — szólalt meg a nő, — én félek!

— Ej! nem vagy már gyermek murgott a férj; hát mitől félsz?

— Nem tudom ne aludjál még egy kicsinynyég, kedves Károlykám: inkább beszéljessünk.

— Édes istenem! hát beszélhetünk napközben eleget? Fáradt vagyok, alhatnám, Aaáh!..

— Te sem ilyen voltál, mikor leány koromban udvaroltál! Azt mondád, hogy csak akkor érzed magad boldognak, mikor mellettem lehetsz.

— Hiszen most is itt vagyok melletted! hogy már békét!

— Károly, te rossz ember vagy, te engemet megölsz, Oh, oh, istenem! hány kerő közt válogathattam volna zedig! Haza is megyek én anyámüoz!..

S a kis nő hangosan kezdett zokogni. Ez még sem téveszté el hatását, mert végre is a fért szerette nejét. Az ájom kiment szemeiből, szívéen felolvadt a közönyösség jégburka, s hevesebben kezdett dobogni. Megcsókolá a nőcske könyttől nedves orrát, körülölelé karcsu derekát,

s már már tökéletesen helyre állott a házi béke, midőn — — —

Az udvarról rettent zaj haliatszott be; tyuk sikoltozás, réce háporgás; közbe-közbe az invalidus eb rekedt vonítása.

— Ur isten, mi zaj ez? Zsiványok véle a nő.

A férfi hirtelen magára hányja legszükségesebb ruháit, 's löfegyvere után nyúlna ... igen ám ha volna!.. de neje nagyon félt az e félegyilkos szerszomoktól; mind el kellett távolítani a háztól; s nincs más védelmi eszköz, mint egy jókora csáti bot.

A zaj még folyvást tart, a cselédek is fölbredtek már, de kimenni egyik sem mert.

— Bzonyosan Dobot! rebegé a nő; megragadja térje karját, s nem akarja elbocsátani.

— Dehogy Dobos! Hészen ott ül az Debreczenben. Talán a görény haborgatja a szárnyasokat.

— Lelkem, hagyj magamra! Hátha valamelyik hajdani udvarlóm akar elrabolni.

Végre is Károly ur kiszabadítja magát Cypria bilincseiből, kimegy az udvarra; kissé könnyedén öltözzött neje — ki egy világért nem maradna egyedül — mindenütt sarkában. A példa bátorit. A cselédek is nagy borzosan, álmosan előkullognak; vasvilla, kapa rémesen villog az egyetlen lámpás fényénél. A vaj a kocsiszinből jő.

— Ki ne nyisd az istenért! sikoltoz a menyecske. Küldjünk valakit a perzekutorért.

— Dejszen, ha csakugyan zshiványok, az legalább is 12 mértföldnyire van innen.

Az öreg béres még is csak megembereli magát; hiszen nádor-huszár volt valaha! ő neki kell a legbátrabbnak lenni. Átveszi a vezényletet, s haditanácsot tart.

— Tudjátok mit? ugymond. Majd én vasvillával elől lassan kinyitom a szin ajtaját, s Bandi a lámpával a hátam megett világítasz, ti többiek azzal, a mit kezeitekhez kaphattok vigyázzatok. No hát hapták; án, czváj!

Azzal az ajtót óvatosan kinyitja; nyakát, a menynyire lehet előrenyújtja, midőn hirtelen, mint a villám két lába közt valami elsurran.

Az öreg béres ijedten hátra ugrik, feldönti a lámpás-tartót; ez a kis hetest; a kis hetes a szakácsnét vilájával hasba üti; a harczias szakácsné pedig a készen tartott szénvonólapáttal Károly urnak föllüti az orrát. Az általános rázkódást a férje mögött rettenkedő me-

nyecske is megérzi. Mint mondám, könnyedén volt nagyon öltözve, s esés közben — — de vessünk fátyolt a multakra! meghűlt és náthát kapott.

Károly urnak ugorkányit dagadt az orra, a szakácsné pedig panaszkodik, hogy azóta mindég úgy érzi magát, mintha vízi bornyut nyelt volna. Róka ur pedig, — mert hisz ő volt — miután egy szép bőbitás tyúknak kicsavarta a nyakát, az öreg béres lábai közt szerencsésen elmenekülve keresztül futott az udvaron, kimondhatatlan grimace-t vágott a fogatlan ebre, s a szomszédház alatt felhalmozott farakáson felmászva — egy nyílt ablakot talál, és azon át eltűnik.

Róka ur egy kamarában találta magát, de az ott összehalmozott tárgyak — csupa ócska lim-lom; hurnéküli régi gitár, régi tört lábu székek, mely ette ruhadarabok, és igen sok por, de semmi csemege féle. Nem kellett félni, hogy benne a macska sok kárt tehetett volna, nem is nagyon őrizték, mert a szemközt levő nagyobb ablak — mely egy folyosóra nyílt, — szinte tárva-nyitva állott.

+ — Itt légvonat van, meghűtöm magam; gondolá a róka, s egy szökéssel kívül tette magát az ablakon.

Az ambituson pedig — éppen a kamara nyílt ablaka alatt — egy tagbaszakadt tehénfejő szűz aludta a boldogok álmát. Isten tudja miféle szép képeket varázsolhatott elébe a szelid Morpheus; mert holdvilág süttötte arcán az ihlet mosolya lebegett. Ime azomban az ablakból valami zuhan reá, s erősen jelzett kecséin ismerős babrálást érez.

— Ne bolondozz már Jancsi! nyöszörgé fél álmasan, de azért szenvedélyesen szorítá magához az ismeretlen tárgyat. Seregeknek ura! minden szentek el ne hagyjatok!.. mi lesz belőlem!.. a boszorkány megnyomott!... — sikoltá; s hirtelen felocsudva, rémülve taszítá el a viczkánczó szörnyeteget.

— A róka sem hagyja magának kétszer mondatni, hogy elmehet; s mialatt a szolgáló folyvást sipitoz, végig fut a folyosón; be egy nyílt ajtón, s több sötét szobán keresztül rohanva egy lámpa-világított teremben találja magát. A lámpa szelid fényénél pedig a vitéz hirtelneves költője Szabó Horátius ur scandált.

Szegény Horátius! — voltaképpen Töbiásnak keresztelték, — ő vette föl a római költő hangzatosabb nevét. Abban a nyavalyában szenvedett, hogy nejét, a szép Stanczit még mindig szerette; s talán nagyon is plátóilag.

(Vége a jövő Üstökösben.)

A NÉPSZINHÁZBÓL.

Adják a »Nyomoruság a korszóban« czimű népszínművet. Megtöltötte Rákosi és Csepregi. Sok, de szelid humorral, finom gyengédséggel, holdsugár tisztasággal szőtt darab, mely csupa eredetiség; (francia forrás után készült,) de legeredetibb az, hogy a csomót a keserű víz oldja meg a benne.

* * *

Legtöbb embernek azért nem tetszik a »Nyomoruság a korszóban,« mert azt hiszik, hogy ez ilyen korszós nyomoruság — népszínházi nyomoruságot szülhet.

* * *

Nagy szorultságban lehetnek a szerzők, hogy ilyen keserű tárgyból halászták ki a vigjáték sujtjét! Innen van, hogy a közönség nem is tölti meg a nézőtért, csak a színészek a színpadot.

VILÁGBÖLCSESÉG.

DEJSZEN hiába álmodoztok
A másvilágról, emberek!

Soh' sem lesz egymáshoz szerencsénk,
Ha egyszer eltemettetek.
Csalhatnak tyúkkal és kalácscsal
Sürgödrömből az angyalok —
Szervusz világ, szervusz mennyország,
Ha egyszer én elporladok!

Nem élek én, csak addig, a mig
Ezen a földön élhetek,
Eladom egy jó vacsoráért
Mennybéli üdvösségemet!
Vegyétek meg . . . Ti üdvözültök!
S markomba én jót kaczagok —
Szervusz világ, szervusz mennyország,
Ha egyszer én elporladok!

Nem kell nekem a szép mennyország,
Ez a világ való nekem!
Az ártatlan jó angyaloknál
A csalfa nőt jobb' szeretem.
Jobb nékem elkárhoznom itt lenn,
Mint üdvözülnöm majd amott . . .
Szervusz világ, szervusz mennyország,
Ha egyszer én elporladok!

Boldog, ki hisz, ki hinni tudja
A sirontúli életet.

Ki azt hiszi: meglesz jutalma,
A mért itt annyit szenvedett,
S hogy tejbe-vajba fürdetik majd,
Mert itt sokat koplalगतott . . .
Szervusz világ, szervusz mennyország,
Ha egyszer én elporladok!

Boldog, ki hisz. Én nem hiszek, de
Boldogtalan mégsem vagyok,
Kárpótlást én a más viláért
Lépten-nyomon találhatok.
S az a tudat, hogy éltem: engem
Megvigasztal, hogy meghalok . . .
Szervusz világ, szervusz mennyország,
Ha egyszer én elporlatok!

Papirszeletek.

Pausenberger Czirák budai háziur nem győzvéni bevárni május elsején az aratást, hogy ez a nap hamarabb megérkezzék: két levelet kitépett naptárából.

Csalhatatlan szer szerelemföltés ellen:

Szerezd meg magadnak egy 15 éves leány zsebkendőjét, ki még soha nem vágyott férjhez menni, mosd ki egy igaz molnár viz árkában, szárítsd meg egy nő s iskola mester ruha szárítóján ki gyermektelen, jegyezd meg egy igazágtalan ügyet soha nem védő ügyvéd ténájával, mutasd meg egy orvosnak, ki egyetlen beteget sem gyógyított s írba, tedd szivedre, s meglásd e csodakendő hihetetlen eredményeket fog eszközölni.

A VEDDÁK.

Rege.

Ceylon sziget berkeiben vad néptörzs él,
A beszéljük rut makogás, járásuk szél.
S e barbar nép jobb mint a pallérozottak:
»Nem hazudnak, nem is cziódnak, s nem lopnak.«
S miért hírük nagyobb mint farka evetnek:
Mint a karthausi: »soha nem nevetnek!«

*

Történi, hogy a veddák világ-látni jöttek.
Szentül megfogadták nem is teszik többet.
Olvastak »Államot,« adtak »Péter-fillért:«
S füllentéshez jobban szent Loyala sem ért.
Tudják mi a lopás, — mi a hercze-hurcza,
S nevetik: e világ milyen hebeburgya!

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Sallangos honfi buú.

(A „Nagybányá“-ból.)

Szinérvárallja febr. 22.

Tisztelet szerkesztő úr!

Tiszteletteljesen felkérem tekintetességéden jelen soraim közzétételére.

A nagyszellemnek kinek nevéhez félszázad küzdelme s dicsősége fűződött, s ki hazájáért mindenre kész volt; porhüvelyéből elköltözése, s azon hazának melynek ő nagy fia volt elhagyása alkalmából; igyekezett városunk bár a gyász kötelességérzet fájdalomtól sajgó kebelrel; megtenni mind azt tehetsége gyöngéihez mérten; s mi az antik jellem tisztaságban, szilárdságban s folytonosságban nyilvánuló erkölcsi nagyságnak, és a magyar képzeltetés mámorának mindenkor kijózanításában, s a Sophismák kódének eloszlatásában a szellemi fölényt kifejező értelmagasságnak részükroli elismertetésére valamint a nemzeti fájdalomban részvét, s érzékünk, kifejezésére vezetend.

Városunk a Szinérváralján lakó Szemák Pál, Papolczy Antal, ifj. Lengyel Kristóf megyei küldöttek képviselőiben részt vett a nemzet gyász ünnepének méltó, hazánk nagy fiának Deák Ferencznek temetésén, a melyen a nemes és jó iránti részvételének tényekkel fényes jelét adni soha el nem mulasztó, Ft. Szemák szvával plébánosunk a temetkezési szertartás vezetésében papi hivatalos minőségben is közreműködött.

A tüzhelyeiknél maradtak sem mulasztották el a kegyelet adóját leróvni.

A nagyhazafi elhunyt gyászfényvel borítja el a kedélyeket, úgy külsőleg, mint bensőleg, nem is késet a hon leányi s hon fiui kebel fájdalmát gyászlobogók kitzűzése által nyilvánítani.

Az 1876 ik évi január 28-iki éjj örökké szomoru emlékü Catastrophájának, fáradalmas gyásza ünnepét a Szemák Pál plébános úr által, f. év február 9-én az engesztelő áldozatnak a fájdalom legélelnebb gyász érzetét kifejező tömeg jelelést-beni felajánlásával külsőleg befejeztük.

De a fájdalom keblünkben élni fog örökké!
Papolczy Gyula.

Levelekről.

Kedves fiam Gyulá

Menel Ambros ur haz és most megneki ha ván 2 üveg Kassái Lák ügy küldjet is két font Szállami utanyvit melet ha lát ninsz ügy irjon nekam az adtresh az Kassái Lak árus és enmajt rendelni foguk de Szálami mintenesetr.

Tisztelem és téget csokolok

Brakyec J.

T. C. Szarkászi Mihály Úr
Berekszász Wármegye
Utt Poesta Somba
Losóka András Részére

(A hátlapon e megjegyzés):
Demes Sámuel.

Tesék Leni Olljan Szives
Tesék ezta levelett od adni a
annak az Öregnek a gyűrűsnék

Tisztelet
Adason ez level Monkhácson
Az fiam Klein Ábroham-
nak, az pijac melet
megneheztelve 10 forinttal

Ártatlan kérdés.

A. Mi különbség a „Kelet népe“ s a kelet népe, a török közt?

B. A török a sok nejjüsegét üzi, a Kelet népe a sok elvűsegét.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Bpest, V. Gy. Az első definitió batározatlan. Az apró czikkek közt akad elmésség. Rajzolónk lakása Két nyúl utca 3. — H. F. Kevés izlést árul el, ily tárgy választása. Versében a humor is csak önkénytelen alakban nyilatkozik, a szerző akarata ellenére, pl. e két sorban:

Órult levék, azt hittem, hogy
Bírom a föld menyországát.

— P—i. Igen jó lesz ez, fölhasználjuk — módjával. — O. J. Kiadjuk versét, mely így hangzik:

Sina és én.

Neki annyi pénze volt, hogy
Nem tudta, hogy hová tegye:
Olyan rakás aranya volt,
Mint az ős szent-Gellért hegye.

Nekem is annyi pénzem van,
Hogy most nem tudom, mit tegyek;
Az utolsó két hracjzárón
Kiflit-e, vagy zsemlyét vegyek?

Legtanácsosabb lett volna, sajtot venni: sajtakarónak mindjárt itt a vers maga. — L. S. A rajzban sok kedély, az előadásban csinosnosság van. Szívesen fogadjuk. — R. S. adomái avasak, vagy roszak.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Statio utca 30-ik szám alatt.

Budapest. 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“-NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:
egyedül

LÁNG LIPÓT ÉS TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések felvétel irodájukban, Budapesten
Füred-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metzer

POLLAK.

